

tion, der helt er baseret på skrot, end for den normale jern- og stålindustri, hvor skrotforbruget pr. ton produceret stål kun er ringe. Hertil kommer, at jern og stål er toldfri i Danmark. I overgangstiden vil der derfor ikke bestå lige konkurrenceforhold mellem den danske jern- og stålindustri og industrien i fællesmarkedslandene, idet der i denne periode fortsat skal betales told for jern og stål ved eksport fra Danmark til disse lande, medens fællesmarkedslandene kan eksportere toldfrit til Danmark. Den gradvise tilpasning til de fælles ydre todsatser vil tillige medføre, at dansk jern- og stålindustri først ved overgangsperiodens udløb opnår samme toldbeskyttelse over for tredjelande som de nuværende fællesmarkedslande. Endelig vil det vanskeliggøre den danske stålforbrugende industris tilpasning til de ændrede konkurrenceforhold, at priserne for dansk stål forhøjes som følge af højere skrotpriser.

På denne baggrund må det af hensyn til den danske jern- og stålindustri ligelige konkurrence og af hensyn til den danske stålforbrugende industris tilpasning til fællesmarkedsforholdene være rimeligt, at adgangen til at opretholde eksportreguleringen for jern- og stålskrot også over for medlemmer af det udvidede fællesmarked kan strække sig over hele overgangsperioden.

Man kan anerkende reciprocitetsprincippet, således at de nuværende fællesmarkedslande har adgang til at opretholde regulering af eksport af skrot til Danmark i samme periode, som Danmark har adgang til at begrænse eksporten til de øvrige medlemmer af det udvidede fællesmarked.

Ad punkt 3. Prisbestemmelser for jern og stål.

Fra dansk side har man i noten af 22. marts 1971 foreslået, at prisreglerne i art. 60 i CECA-traktaten for så vidt angår dansk køb af jern og stål ikke skulle sættes i kraft før ved overgangsperiodens udløb. Man erklærede sig samtidig indforstået med, at prisreglerne for så vidt angår salg fra Danmark til de øvrige medlemmer af det udvidede fællesmarked blev gældende straks fra tilslutningen. I de Seks' note af 16. juli 1971 udtales, at reglerne i art. 60 bør være gældende i fuld udstrækning straks fra tilslutningen.

Prisreglerne i art. 60 og de dertil knyttede

senere truffne beslutninger i CECA indebærer bl. a. pligt for producenterne af jern og stål til at offentliggøre pris- og salgsbetingelser, som skal gælde for ensartede transaktioner inden for området. Pristilpasninger i nedadgående retning er dog tilladt i konkurrence med andre producenter, bortset fra producenter i statshandelslande, når der samtidig sker indberetning herom til Kommissionen. Tilsvarende regler gælder ikke for CECA-producentens prisfastsættelse for eksport til tredielande.

Det, der fra dansk side ønskes opnået, er, at CECA's stålværker i overgangsperioden trods CECA'S prisregler får adgang til at sælge til Danmark til tredielands-eksportpriserne, som bl. a. på grund af den øgede japanske konkurrence på det internationale stålmarked antagelig også vil være lavere end de interne priser i 1970'erne. Det er således ikke en undtagelse for danske virksomheder, man beder om, men en undtagelse for stålværkerne i de øvrige medlemmer af det udvidede fællesmarked — en undtagelse, man naturligvis ikke har sikkerhed for at disse vil benytte sig af, når Danmark er tilsluttet CECA.

Baggrunden for det danske forslag er, at konkurrenceforholdene på 3-landsmarkederne, herunder i Danmark, som ikke har told på jern og stål og tillader fri import af jern og stål fra alle lande, har medført, at de ab-værk-priser, hvortil danske importører har kunnet indkøbe stål i udlandet, i en årrække overvejende har været lavere end CECA-landenes liste-priser for salg inden for området. Den danske producent af valset stål har måttet indpasse sine salgspriser herefter. For den stålforbrugende danske industris omkostningsniveau har dette været af væsentlig betydning. De hidtidige prisforhold i udlandet har bl. a. opvejet den beliggenhedsmæssige ulempe for dansk industri, der må dække ca. 85 pct. af sit stålforbrug ved køb i udlandet og opvejet ulemperne for dansk industri ved, at denne på grund af sin struktur ikke vil kunne opnå samme mængderabatter, som konkurrerende virksomhed bl. a. i de nuværende fællesmarkedslande i kraft af større indkøb, kan opnå. Hertil kommer, at koncernforbindelser og lignende mellem stålproducenter og stålforbrugende industrier i fællesmarkedslandene ofte reducerer den omkostnings-